

При тѣя рѣчи, кѣто осети благочестивыиатъ и добродѣлыиатъ Князь пришествието на неиззбѣжимѣтъ смърть, погледна омилно на сына си, и почна тѣй да продулжава: ето сыне, азъ вече слазямъ отъ порушенииатъ корабль, на когото съмъ ся возилъ въ сичкиатъ си животъ съ опасны страховы, между ужасныте морски таласы! Оставямъ бѣдствѣющѣето море и това непостояно щастіе, и стѣпамъ на печалното поле смъртно. Доде часатъ распадася основанието, скратихася дните, прихожда смъртныиатъ сѣнь, и пада завѣсата, която ще ми прекрые бѣлыиатъ свѣтъ! Ето ся вече избавувамъ отъ житейските мѣки. О! кога помысла оныя бѣды които съмъ претѣрпѣлъ въ животатъ си, истина не желая вече да живѣя, но незная кѣде щѣ да ся денѣ горкиатъ? бояся и трепера отъ смъртѣтъ. Що да да сторѣ? отъ кого ли да искамъ совѣтъ, кѣто нито пріятелите нито другарите ми можатъ да ми помогнатъ? сичко е за мене залуду; защото немилостивата смърть е препречила пѣтъиатъ на сичките ми предпріятія.

Ахъ! защо ли желаетъ человекъ да ся